

Van einde verhaal naar weer endurance rijden!

Dit is het verhaal van mijn inmiddels 16-jarige tinkermerrie Shannon.
Ga er maar even voor zitten.

Mijn paard is als veulen al dampig geworden. Dit vertelde de vorige eigenaresse mij niet zo heel lang geleden. Ze heeft periodes gehad dat het goed ging in een buitenstal en periodes dat het zeer slecht ging. Er vielen toen een hoop dingen op zijn plaats voor mij.

Toen ik Shan zag bij de handelaar was het gelijk liefde op het eerste gezicht. Nadat ze goed door de klinische keuring was gekomen kwam ze mee naar huis. Ze heeft altijd wel wat gehoest, een kuchje bij het aandraven, een paar kuchjes als ze rolde en ze kon niet in een stal staan zonder buitenluik. Volgens de dierenarts geen probleem, ik zocht een paard voor dressuur en endurance en dat kon ze prima.

Lange tijd is het goed gegaan, ze liep 24/7 buiten in een kudde. We maakten grote ritten, reden endurance in klasse I en II (dat zijn ritten tussen de 26 en 56 km) en hadden grote lol samen.

Juli 2006:

Ineens van de ene op de andere dag lag ze op haar knieën in het gras, te snakken naar adem. Neusgaten wijd open, veel hoesten, dikke paniek in haar ogen, contra-ademhaling o my god!!!! Wat moest ik doen? Andre had haar al behandeld en het ging hardstikke goed. Maar nu was hij op vakantie zou nog 3 weken wegblijven!

De pensionhoudster wist een goede dierenarts en die heb ik gelijk gebeld. Hij kwam de volgende morgen, keek naar Shan vanaf een meter of 20 en zei: 'Zwaar dampig, dat je het zo ver hebt laten komen'. Half in sjok van wat er allemaal gezegd werd, zei ik dat dit ineens was gebeurd, dat we endurance reden en ik eergisteren nog een grote rit met Shan had gemaakt. Zijn antwoord was dat ik niet op een paard moest rijden dat het zo benauwd had. Ja DUHU, maar dit is pas sinds gisteren! Hij geloofde me niet.

Ik vroeg of hij haar maag en darmen wilde nakijken omdat ik inmiddels wist dat veel longproblemen daaruit voortkomen, maar dat wilde hij niet. Daar was hij 'te wetenschappelijk' voor opgeleid. Ik vroeg of hij het toch wilde doen. Nee was het antwoord. Tja wat moest ik dan, vreselijk om mijn lieveling zo te zien. De enige optie die hij had was prednison, maar dat zou ik als 'alternatief tiepje' wel niet willen. En dat was ook zo, als laatste redmiddel om een leven wat aangenamer te maken, okay. Maar een paard dat zo gevoelig op de darmen was, daar wilde ik geen gif ik hebben. Dat zou ze niet overleven, dat voelde ik heel sterk. Ik wilde wel graag ventipulmin, als ze maar meer lucht kreeg.

Van de Ventipulmin moest ze een flinke dosis en binnen 3 dagen moest ze vooruit zijn gegaan, anders waren haar longen beschadigd en was het einde verhaal. Hij stelde sowieso al voor om Shan per direct in te laten slapen en ik voelde me zo alleen. Wat was wijsheid, wat moest ik doen??

Van de Ventipulmin werd ze nog slechter, ze kreeg nog meer buikpijn, stond helemaal bol en kreeg haar achterbenen niet meer onder haar lijf. Ik heb toen mijn baan opgezegd, alles kon me gestolen worden, maar ik zou er zijn voor Shan. En voor mezelf natuurlijk want ik wilde haar niet kwijt. Wilde ook niet egoïstisch zijn, maar ik voelde zo sterk dat ze te helpen was, alleen moest ik uitvinden hoe. En dat is moeilijk als je emotioneel zo over de rooie bent. Hartkloppingen elke keer dat de telefoon ging, die angst bij het wakker worden s'morgens: zou m'n meissie er nog zijn?

Samen met de pensionhoudster maakte ik etherische oliën voor Shan klaar en masseerde haar daarmee in, daar werd ze rustig van en kreeg meer lucht.

Shan koos stevast voor Citroen en Pepermint en gaf dan precies aan waar ik het moest smeren.

Ik liet haar magnetiseren, met Reiki behandelen en heb een reading laten doen.

Ik ging het bos in om kruiden voor haar te zoeken toen ze nog te zwak was om mee te gaan. Ik bracht het bos naar Shan, ze koos voor heel veel acacia en blauwe regen. Giftig, maar ik vertrouwde erop dat Shan wist wat ze deed. Ik heb wel eens gedacht dat Shan zelf niet meer wilde, dat ze het daarom zoveel at.

Als dat haar keuze was geweest had ik dat gerespecteerd.

Na een reiki behandeling kon Shan een paar uur gewoon ademen, wat nou longen kapot? Daar geloof ik niet in. Niet in dit geval.

Ik weet beter, bij Centrum de Zon kunnen ze ook longen, nieren, lever etc herstellen. Als het regulier niet kan wil niet zeggen dat het niet kan!

Ik kreeg door mijn woede zo'n vechtlust, niemand die mij ging vertellen wat ik moest doen. Dit bijzondere meisje ging mij niet zo vroeg verlaten, we zouden het redden samen, hoe dan ook.

3 weken heb ik Shan op de been gehouden door het zoeken van kruiden, door massages, door reiki, magnetiseren, door mijn gevoel te volgen.

De eerste dag dat Andre terug was heb ik gelijk gebeld en een paar uur later stonden Andre en zijn toenmalige assistente (van wie ik ook veel steun kreeg) op het erf.

Dit hadden ze allebei nog nooit gezien, zo'n doodziek paard, Andre wist niet of hij haar kon helpen. Als Shan zelf zou willen was er een kans, maar ze was al zo ver heen. En toch had ze nog regelmatig die twinkel in haar ogen. Daar zat mijn hoop.

Dat Shan van de ene op de andere dag zo ziek was geworden kwam door het voer.

Vanwege haar gevoelige maag en darmen was ik een paar weken geleden overgestapt op een biologische brok met kruidenmix.

Het biologische voer zat zo vol met landbouwgif dat haar lever nauwelijks nog functioneerde. Haar nieren waren overbelast om nog maar te zwijgen over maag en darmen.

5 x per dag moest ze medicijnen om haar maag en darmen te herstellen. Ik reed me suf, leefde bijna in de wei. Maar dat gaf niet, was zo blij dat ik mijn baan had opgezegd.

Wat kon een goed salaris me schelen als ik de hele dag aan Shan zat te denken.

Ze kon er elk moment niet meer zijn en dan zat ik braaf achter mijn bureautje contracten te maken? Dat ging voor mij nergens meer over.

De pensionhoudster liet Shan ondertussen los lopen in het bos achter haar weilanden zodat ze afleiding had. Dat deed haar goed, samen met haar eigen pony. In haar koppie wilde ze nog zo graag!

Na een week van 5 x per dag poeder voor maag en darmen kon ze wat beter ademen.

Elke paar dagen zag ik iets vooruitgang. Ik liet haar na 2 weken weer doormeten en haar waardes waren beter maar (uiteraard) nog wel instabiel.

Andre kwam weer langs en was positiever.

Ik liet nogmaals een reading doen en daaruit kwam dat Shan beter wilde worden en dat ik mijn gevoel moest blijven volgen.

De volgende kuur diende zich aan, deze was om haar longen te herstellen van het vele hoesten.

Al die weken heb ik in een roes geleefd. Een roes van wanhoop, veel huilen, maar ook veel mooie momenten als ik zag dat Shan weer iets beter was. Ze kon weer in een normale houding staan en had veel minder pijn.

Na iets meer dan een maand waren haar maag, darmen en longen redelijk goed geworden. Nu was het tijd voor lever en nieren. De organen kregen nu namelijk weer de juiste voeding en zuurstof.

Deze kuur ging heel snel, na 8 dagen mocht ik al stoppen. Wat een vechtlust heeft mijn schat gehad!

Ik ging kleine stukjes met Shan wandelen en daar genoot ze van. 10 minuutjes per dag. Ik voelde me zo rijk. Toen ging ik ervan uit dat ik haar nooit meer zou kunnen berijden maar dat maakte me nix uit. Shan kreeg weer plezier in dingetjes doen, alsof ze weer meetelde. Als zij weer gelukkig was en kon leven zonder pijn en beperkingen zouden we sowieso samen plezier kunnen maken, daarvoor hoefde ik niet op haar rug te zitten.

Na nog een paar kuren, waaronder 1 om de bloedsomloop te herstellen (doordat haar longen minder goed hadden gefunctioneerd, kregen de allerkleinste bloedvaatjes niet genoeg zuurstof en dat uitte zich in kreupelheid) kreeg ik het bericht van Andre dat ik 5 minuten per dag op haar mocht gaan stappen. Dat voelde heel tegenstrijdig en eerst wilde ik dat niet. Maar het was voor de psyche van Shan belangrijk zei hij want ze ging altijd zo graag met me op stap. En zo kon ze weer even de Shan zijn die ze graag was. Wat deed dat veel zeg! Voor ons allebei!

Shan was beretrots en liep met haar oortjes naar voren door het bos en ik was intens gelukkig dat ik na zo'n lange tijd haar lekkere lijf onder me voelde. Hier schoot ze van vooruit. We gingen naar 10 minuten stappen per dag met een pauze van een kwartier in het midden. In een maand hebben we dat uitgebouwd naar 3 x per week een ritje van 20 minuutjes met 1 minuut draf erbij. Dat draven vond Shan veels te weinig, het koppie zat er alweer op :-). Nu moest ik voorzichtig blijven want Shan vond dat ze alles alweer kon. Typisch Shan ;-)

Een half jaar waren we verder toen ik mijn eerste galopje maakte. Het was inmiddels januari en Shan was gezond verklaard. Wel oppassen, ze was wel gezond, maar nog niet sterk. Daarom had ze ook een deken op (wat ze vreselijk vindt), maar het beschermde haar tegen regen en kou. Ik heb Shan een jaar laten bijkomen van alles, we deden wel wat, maar als egeltjes. Alles met mate, elke 2 weken werd ze nagekeken en ik zat overal bovenop.

Voorjaar 2008:

Ik gaf me op voor een endurancewedstrijd en die reden we met vlag en wimpel uit. Ik weet het nog goed, was in Kootwijk. 31 km en Shan was topfit bij de nakeuring. Complimenten van het veterinaire team voor een koudbloed in zo'n conditie. Tranen liepen over mijn gezicht.

En nu, **eind 2009** hebben we weer een mooi enduranceseizoen achter de rug. We hebben namelijk in september nog een endurancewedstrijd goed uitgereden van 51 km in Renkum!

Andre, je bent een kanjer. Ik kan je niet genoeg bedanken. Dit zouden veel meer mensen moeten weten.

Frédérique en Shannon

